

Mail to: info@pietertiddens.nl

From: Hans van Herwaarden – Orthopedagoog Reade

Date: 18 May 2019

Beste Pieter en Marieke,

Ik was gisteren één van de bezoekers in de Meervaart bij de voorstelling "lastige ouders". Ik was zo geraakt door de voorstelling dat het me niet lukte om direct een reactie te geven en al helemaal niet vanuit de zaal. Vandaar dat ik de vrijheid neem om jullie een mail te sturen in de hoop dat die goed bij jullie aan komt.

Laat ik me eerst even aan jullie voorstellen: ik ben orthopedagoog bij het kinderteam van Reade, centrum voor revalidatie in Amsterdam. En ik ben vader van twee gezonde dochters van 15 en 17. In mijn werk heb ik me altijd druk gemaakt om de positie van ouders in de revalidatie meer onder de aandacht te brengen o.a. door een cursus hiervoor te ontwikkelen die ik door het gehele land aan revalidatieteams heb gegeven en die beoogde om revalidatie collega's zich meer te laten verplaatsen in de positie van ouders en hen daarmee meer tot steun te zijn.

Ik was dan ook heel benieuwd om jullie voorstelling te zien en ik moet zeggen dat jullie me diep geraakt hebben.

Dat kwam denk ik vooral door jullie prachtige spel waarbij jullie emotioneel echt naar binnen durfden te gaan en kwetsbaar durfden te zijn zonder dat het te moeilijk werd om naar te kijken. Dat er ook humor in de voorstelling zat, vond ik een groot pré en ik vond jullie spel heel genuanceerd. (Ik hou ook erg van theater, moet ik bekennen).

Ik leer uit jullie voorstelling twee dingen:

- ten eerste dat er geen lastige ouders bestaan maar wel lastige omstandigheden en lastig gedrag. Als hulpverleners willen we heel graag helpen en dingen oplossen. Wanneer dat niet lukt en we te maken krijgen met situaties die niet te veranderen zijn, ziektes die niet te genezen zijn, gedrag dat niet te beïnvloeden is dan geeft dat ons een ongemakkelijk gevoel en we willen er liever vandaan dan dat we het proberen te verdragen. In jullie voorstelling zag ik ook hoe hulpverleners dan allerlei uitwegen zoeken door niet te luisteren en te (willen) zien, onmogelijke therapieën en theorieën bezigen en nog veel meer. Ik denk dat de belangrijke vraag is of wij onvolmaaktheid kunnen verdragen en daardoor dicht bij ouders kunnen blijven. En dat ouders daar veel steun aan ervaren. Ik heb ook de indruk dat ouders dan best kunnen verdragen dat hulpverleners niet voor al hun problemen onmiddellijk oplossingen hebben.

- ten tweede leer ik uit jullie voorstelling dat we nooit moeten zeggen als hulpverleners dat we de situatie van ouders kunnen begrijpen of voorstellen want die is volgens mij altijd nog anders, ingewikkelder, zwaarder, rijker en noem maar op dan we vaak denken. Wat ons past is bescheidenheid en goed blijven luisteren.

Dank jullie wel dat jullie me dit gisteren allemaal weer duidelijk hebben gemaakt en dank voor jullie kwetsbare en ontroerende voorstelling en succes met jullie verder nog ondernemen.

Hans van Herwaarden